

در این شماره:

1 ضرورت
آغازی تازه

2 اسلام آباد
میز مذاکره
برای صلح
یا اتاق تقسیم بحران

3 ایران انترنشنال
اتاق رسانه‌ای جنگ

پیک سیاسی

نشریه سیاسی تحلیلی تشکیلات کارگران انترناسیونالیست

شماره ۱ | ۵ اردیبهشت ۱۴۰۵

فهرست این شماره

ضرورت یک آغاز تازه

۲

اسلام‌آباد: میز مذاکره و صلح یا اتاق تقسیم بحران؟

۴

ایران اینترنشنال: اتاق رسانه‌ای جنگ امپریالیستی

۶

فراخوان به محافل کمونیستی و کارگری

۷

ضرورت یک آغاز تازه

نخستین شمارهٔ پیک سیاسی تکا در شرایطی منتشر می‌شود که تشکیلات کارگران انترناسیونالیست دور تازه‌ای از فعالیت سیاسی و نظری خود را آغاز می‌کند. این آغاز نه از خلأ، بلکه بر پایهٔ تجربه‌ای طولانی، نقدی پیگیر، و تلاشی ممتد برای دفاع از افق انترناسیونالیستی در جنبش کارگری و کمونیستی شکل می‌گیرد.

موجودیت خود را با افق انترناسیونالیستی و نقد تجربه‌های شکست‌خوردهٔ گذشته تعریف میکنند. از نظر ما، این تحول یک پیشروی واقعی برای جنبش کارگری ایران بوده است.

با این همه، این روند اکنون با مرزهای تازه‌ای روبه‌رو شده است. خطر آن وجود دارد که این گرایش‌ها در همان نقطه‌ای متوقف شوند که بخش مهمی از کمونیسم چپ اروپایی متوقف شد: در سطح مواضع درست اما منجمد، در قالب هویت‌های گروهی، و در محدودهٔ دسته‌بندی‌هایی که بیش از آن‌که راهگشا باشند، بازتولیدکنندهٔ جدایی‌ها و سکتاریسم‌اند. تکرار حقیقت‌های دیروز، اگر به پاسخ‌گویی به مسائل امروز نینجامد، خود می‌تواند به مانعی در برابر پیشروی بدل شود.

از همین‌جاست که ضرورت یک آغاز تازه مطرح می‌شود. سرمایه‌داری جهانی در دوره‌ای از بحران‌های عمیق اقتصادی، جنگ‌های پی‌درپی، فروپاشی‌های اجتماعی، مهاجرت‌های اجباری، اقتدارگرایی سیاسی و دگرگونی ساختار کار و تولید قرار دارد. در چنین شرایطی، جنبش کارگری نیز با مسائل نوینی روبه‌روست که پاسخ به آن‌ها صرفاً با تکرار فرمول‌های گذشته ممکن نیست. بازسازی پیوند نظریه و پراتیک، نقد بی‌امان سنت‌های شکست‌خورده، و جست‌وجوی اشکال نوین سازمان‌یابی انترناسیونالیستی، به ضرورتی عاجل بدل شده است.

ما این دور تازه را بی‌توهم و با شناختی روشن از دشواری‌های پیش رو آغاز می‌کنیم. می‌دانیم که راه بازسازی یک افق انقلابی، راهی آسان و کوتاه‌مدت نیست. اما به همان اندازه روشن است که بدون تلاش آگاهانه، بدون

در جهانی که بحران سرمایه‌داری، جنگ، فقر و اقتدارگرایی گسترش یافته، ادامه راه‌حل‌های کهنه دیگر ممکن نیست. شکست سنت‌های بوروکراتیک و فرقه‌ای، ضرورت بازسازی سیاستی نوین و ریشه‌دار در طبقه کارگر را پیش کشیده است. آغازی تازه یعنی بازگشت به مارکس از مجرای بازبینی انتقادی گذشته، سازمان‌یابی از پایین و احیای افق انترناسیونالیستی مبارزه.

دورهٔ نخست فعالیت ما، هم‌زمان با یکی از بحرانی‌ترین مراحل حیات چپ ایران، تلاشی بود برای گشودن راهی متفاوت از سنت‌هایی که شکست تاریخی خود را بارها بر جنبش کارگری تحمیل کرده بودند. در برابر میراث استالینیسم، مائوئیسم و تروتسکیسم، ما کوشیدیم افقی را نمایندگی کنیم که ریشه در سنت انترناسیونالیستی جنبش کارگری و دستاوردهای کمونیسم چپ داشت. هم‌زمان تلاش کردیم امکان همگرایی با نیروها و محافلی را بیازماییم که می‌توانستند در بازسازی یک قطب انترناسیونالیستی کارگری نقش ایفا کنند. این کوشش‌ها، هرچند به ایجاد آن شکل از گروه‌بندی مشترک که مدنظر ما بود نینجامید، اما بی‌ثمر نیز نماند.

اگر امروز به سیر تحولات نظری و سیاسی چند دههٔ اخیر بنگریم، می‌توان دید که نقد سنت‌های فرسودهٔ چپ ایران و طرح منظم مواضع انترناسیونالیستی، در تغییر فضای سیاسی بی‌تأثیر نبوده است. کمونیسم چپ، که زمانی برای بسیاری نامی ناشناخته بود، به یکی از موضوعات بحث در میان نسل تازه‌ای از فعالان بدل شد. همچنین طیفی از محافل و گرایش‌ها پدید آمدند که دیگر خود را در چهارچوب سنت رسمی چپ ایران تعریف نمی‌کنند، بلکه

شناخت‌شناسی مارکسی، نقد شناخت بورژوایی و بازسازی نظریه انقلابی خواهد بود. و سرانجام، جزوات انترناسیونالیستی تجربه‌های عملی و نظری این حرکت را از دهه شصت تا امروز مستند خواهد کرد.

ما این نشریات را نه به‌عنوان ابزار تبلیغاتی، بلکه همچون ابزار مداخله در مبارزه طبقاتی، گفت‌وگوی انتقادی، و کمک به بازسازی افق انقلابی منتشر می‌کنیم. از همه کارگران، فعالان و رفقای که ضرورت فراروی از بن‌بست‌های گذشته و ساختن آینده‌ای رها از سلطه سرمایه را احساس می‌کنند دعوت می‌کنیم در این مسیر با ما همراه شوند. این آغاز، بازگشت به گذشته نیست؛ گامی است برای فراتر رفتن از آن.

سازمان‌یابی مستقل طبقاتی، و بدون نظریه‌ای زنده که از دل مبارزه واقعی برخیزد، هیچ چشم‌انداز رهایی‌بخشی گشوده نخواهد شد.

در همین چارچوب، انتشار مجموعه‌ای از نشریات تازه را آغاز می‌کنیم. پیک سیاسی تکا به‌صورت هفته‌نامه منتشر خواهد شد و وظیفه آن ارائه تحلیل‌های کوتاه و روشن درباره رویدادهای روز ایران و جهان است. پیک انترناسیونالیستی به‌عنوان نشریه سیاسی - نظری «تکا» به بررسی تحولات جهانی و دفاع از خطوط نظری و سیاسی جریان ما خواهد پرداخت و به سه زبان منتشر می‌شود. پیک دانش کارگری عرصه‌ای برای پژوهش مارکسیستی - علمی و انتقادی در حوزه‌هایی چون فلسفه علم،

اسلام‌آباد: میز مذاکره و صلح یا اتاق تقسیم بحران؟

در حالی که رسانه‌های رسمی و اپوزیسیون بورژوازی هر یک به شیوه‌ای متفاوت از «گشایش دیپلماتیک»، «فرصت صلح» یا «نقطه عطف مذاکرات» سخن می‌گویند، واقعیت سیاسی منطقه چیز دیگری را نشان می‌دهد. آنچه امروز در اسلام‌آباد، دوحه، مسقط یا هر پایتخت دیگر جریان دارد، نه پایان جنگ، بلکه بازآرایی بحران است.

فشار قرار می‌گیرد و در درون دچار بحران می‌شود، تلاش می‌کند با ایجاد وحشت اجتماعی، جامعه را منفعل سازد. جنگ خارجی و چوبه‌دار داخلی، دو بازوی یک سیاست‌اند: حفظ نظم موجود به هر قیمت.

اما باید روشن گفت که این جنگ، مانند همه جنگ‌های سرمایه‌دارانه، پیش از هر چیز علیه طبقه کارگر و فرودستان است. هزینه آن را نه ژنرال‌ها می‌پردازند و نه مدیران نفتی و بانکی، بلکه کارگران، بیکاران، زنان زحمتکش، مهاجران و جوانان بی‌آینده می‌پردازند. جنگ بهانه‌ای برای افزایش قیمت‌ها، تعلیق مطالبات مزدی، تعطیلی اعتراضات، امنیتی‌کردن کارخانه‌ها و خاموش کردن جنبش‌های اجتماعی است. سرمایه در زمان جنگ می‌کوشد آنچه را در زمان صلح نتوانسته تحمیل کند، از راه اضطرار و ترس پیش ببرد.

در ایران نیز همین روند دیده می‌شود. مطالبات کارگری، مبارزات معلمان، اعتراضات بازنشستگان، خیزش‌های زنان و ناراضی‌های محلی زیر سایه فضای جنگی به حاشیه رانده می‌شوند. رسانه‌ها مردم را میان دو قطب کاذب گرفتار می‌کنند: یا دفاع از رژیم به نام وطن، یا حمایت از فشار و مداخله خارجی به نام آزادی. اما هر دو قطب دشمن استقلال طبقاتی‌اند. کارگر ایرانی نه در تهران نماینده‌ای دارد و نه در واشنگتن، نه در تل‌آویو و نه در مسکو و پکن.

از همین رو، وظیفه نیروهای انترناسیونالیست صرفاً محکوم کردن جنگ نیست. وظیفه ما تدارک سیاسی و سازمانی برای دخالتگری در جنبش‌های اعتراضی ضدجنگ و ضدسرمایه‌داری است. باید پیوند میان گرانی، سرکوب، جنگ، خصوصی‌سازی، اعدام و استثمار را آشکار کرد. باید نشان داد که جنگ ادامه همان سیاستی است که در کارخانه،

جنگی که در هفته‌های اخیر سیمای منطقه را دگرگون کرد، اکنون وارد مرحله‌ای شده است که در آن دیپلماسی، فشار اقتصادی، محاصره، تهدید نظامی و بازچینی نیروهای داخلی به‌طور هم‌زمان پیش می‌روند. مذاکرات احتمالی در پاکستان، صرف‌نظر از آنکه به دیدار مستقیم میان نمایندگان آمریکا و جمهوری اسلامی بینجامد یا نه، نشان‌دهنده یک واقعیت بنیادی است: هیچ‌یک از طرفین قادر به حل بحران نیستند. آمریکا می‌کوشد از موضع فشار، محاصره و تهدید، امتیاز بگیرد. جمهوری اسلامی نیز می‌کوشد با خرید زمان، اتکا به شکاف‌های جهانی و بازی میان قدرت‌های بزرگ، بقای خود را تضمین کند. از همین رو، میز مذاکره بیش از آنکه میز صلح باشد، اتاق تقسیم بحران است؛ جایی که دولت‌ها می‌کوشند هزینه‌های جنگ و فروپاشی را بر دوش مردم بیندازند.

در همین حال، نشانه‌های روشنی از تشدید بحران درونی جمهوری اسلامی دیده می‌شود. اختلاف بر سر نحوه خروج از بن‌بست، شکاف میان جناح‌های امنیتی، نظامی و اجرایی، و سردرگمی در برابر فشارهای خارجی آشکارتر از گذشته شده است. رژیمی که سال‌ها خود را منسجم و شکست‌ناپذیر نشان می‌داد، اکنون در برابر هم‌زمانی بحران اقتصادی، فشار جنگ، فرسایش اجتماعی و ناراضی‌گری گسترده، دچار لرزش شده است. هرچه بحران بیرونی تشدید می‌شود، تناقضات درونی نیز عریان‌تر می‌گردد.

پاسخ شناخته‌شده جمهوری اسلامی به این وضعیت، نه اصلاح و نه عقب‌نشینی، بلکه سرکوب داخلی است. در هفته‌ها و روزهای اخیر، موج تازه‌ای از اعدام‌ها، احکام سنگین، دستگیری فعالان و تشدید فضای امنیتی گزارش شده است. این تصادفی نیست. هرگاه رژیم در بیرون تحت

اسلام‌آباد ممکن است چند روزی تیر اول خبرها شود، اما مسئله اصلی جای دیگری است: در کارخانه‌ها، محله‌ها، زندان‌ها و خیابان‌هایی که مردم هزینه این بحران را می‌پردازند. تا زمانی که جنگ و صلح هر دو در دست دولت‌ها و سرمایه‌داران باشد، صلحی برای مردم وجود نخواهد داشت. آنچه لازم است، نه امید بستن به میزهای مذاکره، بلکه آمادگی برای بازگشت جنبش اجتماعی با افقی مستقل، ضدجنگ و ضدسرمایه‌داری است.

زندان، بازار کار و خانه جریان دارد. باید شبکه‌های همبستگی میان کارگران، زنان، دانشجویان، بیکاران و همه قربانیان بحران را تقویت کرد.

انترناسیونالیسم در اینجا یک شعار اخلاقی نیست، بلکه ضرورتی مادی است. همان سرمایه‌ای که در ایران دستمزدها را می‌فشارد، در منطقه جنگ می‌آفریند و در جهان ریاضت اقتصادی تحمیل می‌کند. همان دولت‌هایی که امروز بر سر میز مذاکره‌اند، فردا در شکل دیگری بحران را بازتولید خواهند کرد. پاسخ ما باید فراتر از مرزها، علیه همه دولت‌ها و همه جناح‌های سرمایه باشد.

ایران اینترنشنال: اتاق رسانه‌ای جنگ امپریالیستی

ایران اینترنشنال در ظاهر یک شبکه خبری فارسی‌زبان است، اما در بزنگاه‌های جنگی و بحران‌های منطقه‌ای بارها نشان داده که فراتر از رسانه عمل می‌کند و به اتاق رسانه‌ای بسیج افکار عمومی در خدمت پروژه‌های جنگ‌طلبانه و فشار خارجی بدل می‌شود. این شبکه با بهره‌گیری از نارضایتی واقعی مردم ایران، خشم اجتماعی را نه به سوی سازمان‌یابی مستقل و مبارزه مردمی، بلکه به سود مداخله‌گری خارجی، اپوزیسیون راست، ناسیونالیسم افراطی و سناریوهای تغییر از بالا هدایت می‌کند.

نارضایتی واقعی مردم به سوخت پروژه‌های امپریالیستی و اقتدارگرایانه تبدیل شده است. از عراق و لیبی تا سوریه و اوکراین، قدرت‌های بزرگ و متحدان منطقه‌ای آنان بارها کوشیده‌اند بحران‌های داخلی را به فرصت بازآرایی ژئوپلیتیک بدل کنند. در این میان، رسانه‌ها نقش پیشاهنگ را ایفا کرده‌اند.

ایران اینترنشنال نیز در همین چارچوب قابل فهم است. پرسش اصلی این نیست که چه مجری یا خبرنگاری در آن کار می‌کند، بلکه این است که این شبکه در ساختار کلی قدرت چه نقشی بازی می‌کند. رسانه‌ای که در لحظات تنش، تربیون خود را به‌طور مستمر در اختیار چهره‌های جنگ‌طلب، اندیشکده‌های امنیتی و حامیان تحریم می‌گذارد، دیگر صرفاً خبررسان نیست. او در حال ترجمه منافع بلوک‌های قدرت به زبان افکار عمومی فارسی‌زبان است.

در سال‌های گذشته، پیوند میان این شبکه و محافل نزدیک به راست افراطی و نئوکان‌های واشنگتن بارها آشکار شده است. تکرار مداوم حضور تحلیلگرانی که سال‌ها از فشار حداکثری، تحریم فلج‌کننده و تغییر رژیم از بیرون دفاع کرده‌اند، اتفاقی نیست. هنگامی که چهره‌های نزدیک به بنیاد دفاع از دموکراسی‌ها (Foundation for Defense of Democracies) محافل امنیتی و لابی‌های جنگ‌طلب به‌عنوان «کارشناس مستقل» معرفی می‌شوند، در واقع نوعی مهندسی اعتبار در جریان است. پروژه‌های سیاسی با لباس تخصص عرضه می‌شوند.

سلسله مقالاتی که در شماره‌های آتی دور جدید نشریه پیک انترناسیونالیستی منتشر خواهند شد نشان خواهند داد که چگونه اسطوره شاهنشاهی، افسانه ملت باستانی، نژادگرایی فرهنگی، عظمت‌طلبی جعلی و اپوزیسیون راست تبعیدی، یکی از اشکال نئوفاشیسم ایرانی را در پیوند با بحران جهانی سرمایه و ماشین جنگ معاصر می‌سازند.

در دوره‌ای که بحران ساختاری سرمایه‌داری جهانی، فرسایش مشروعیت دولت‌های لیبرال، گسترش جنگ‌های نیابتی و عروج راست افراطی سیمای جهان معاصر را رقم زده است، رسانه‌ها دیگر صرفاً ابزار انتقال خبر نیستند. آنان به یکی از مهم‌ترین دستگاه‌های بازتولید ایدئولوژی، مهندسی افکار عمومی و بسیج سیاسی بدل شده‌اند. در چنین جهانی، شبکه‌های تلویزیونی، پلتفرم‌های خبری، اتاق‌های فکر و ارتش‌های مجازی درهم می‌آمیزند و مرز میان اطلاع‌رسانی و عملیات سیاسی هر روز مبهم‌تر می‌شود. در میان رسانه‌های فارسی‌زبان نیز ایران اینترنشنال جایگاهی ویژه در این روند یافته است.

این شبکه طی سال‌های اخیر کوشیده است خود را به‌عنوان رسانه‌ای حرفه‌ای، مدرن و صدای مردم ایران معرفی کند. اما تجربه مشخص بحران‌های منطقه‌ای، تشدید تنش‌های نظامی و فضای جنگی نشان داد که پشت این ظاهر بی‌طرف، کارکردی سیاسی و ژئوپلیتیکی نهفته است. ایران اینترنشنال در بزنگاه‌های حساس، نه به‌مثابه رسانه‌ای مستقل، بلکه به‌مثابه بخشی از ماشین تولید رضایت برای تحریم، مداخله، تغییر رژیم از بالا و عادی‌سازی جنگ عمل کرده است.

این مقاله آغاز پرونده‌ای گسترده‌تر است. در شماره‌های آینده دور جدید پیک انترناسیونالیستی، سلسله مقالاتی درباره مبانی تاریخی، ایدئولوژیک و سیاسی نئوفاشیسم ایرانی، اسطوره‌سازی شاهنشاهی، راست تبعیدی و رسانه‌های جنگ منتشر خواهد شد. آنچه در این‌جا می‌آید، مدخلی است بر یکی از بازوهای رسانه‌ای آن روند.

نخست باید روشن کرد که مسئله، صرفاً مخالفت با جمهوری اسلامی نیست. مخالفت با استبداد سیاسی، سرکوب، فساد ساختاری و فقر تحمیل‌شده بر مردم ایران امری مشروع و ضروری است. اما مخالفت با یک رژیم، خودبه‌خود مترادف با آزادی‌خواهی نیست. در جهان امروز، بارها دیده‌ایم که

فراخوان به محافل کمونیستی و کارگری

شما می‌توانید برای مشارکت در ایجاد کانون‌های انترناسیونالیستی، پیوند با هسته‌های اولیه این حرکت و گسترش فعالیت جنبشی آن با ما در ارتباط باشید.

اگر به مباحث نظری، پژوهش‌های مارکسیستی، نقد سرمایه‌داری، تجربه تاریخی جنبش کارگری و بازسازی سیاست انقلابی علاقه‌مندید، می‌توانید با نشریات سیاسی، نظری و پژوهشی ما همگام شوید.

امروز بیش از هر زمان، ضرورت سازمان‌یابی از پایین، پیوند مبارزه روزمره با افق رهایی، و بازسازی انترناسیونالیسم کارگری در برابر جنگ، استبداد و سرمایه احساس می‌شود. با ما همراه شوید. آینده را باید ساخت!

کارگران مبارز، روشنفکران انقلابی، زنان و جوانان معترض؛ اگر مواضع سیاسی و فعالیت عملی و نظری تشکیلات کارگران انترناسیونالیست را در راستای اهداف رهایی‌بخش خود می‌یابید، اگر زیر فشار شرایط عینی، ناامنی شغلی، فقر، استثمار و مشقت روزانه در جست‌وجوی راهی برای سازمان‌یابی متحدانه در محیط کار و زیست خویش هستید، اگر شما نیز پس از سال‌ها نبرد با ستم و بی‌عدالتی سرمایه همچنان در پی بدیلی انقلابی، مستقل و انترناسیونالیستی می‌گردید، با ما همراه شوید.

شما می‌توانید در مسیر سازمان‌یابی کارگری در محیط کار، ایجاد پیوندهای همبستگی، شبکه‌سازی مبارزاتی و تقویت اشکال مستقل مقاومت طبقاتی در کنار ما قرار گیرید.

پیک سیاسی

تشکیلات کارگران انترناسیونالیست

پیک سیاسی از این مواضع دفاع می‌کند:

سرمایه‌داری در بحران تاریخی فرو رفته است؛ جنگ، فقر و اقتدارگرایی از نتایج آن‌اند.		1
طبقه کارگر نیروی کمکی هیچ دولت، جناح سرمایه یا پروژه ملی نیست.		2
پاسخ ما همبستگی جهانی طبقه کارگر علیه جنگ و همه قطب‌های سرمایه‌داری است.		3
رهایی تنها از دل سازمان‌یابی مستقل، مبارزه مستقیم و قدرت جمعی کارگران ممکن است.		4
برای سوسیالیسم مبارزه می‌کنیم؛ برای پایان استثمار، سلطه و بردگی مزدی.		5
بازسازی سیاست انترناسیونالیستی طبقه کارگر، شرط تاریخی بدل شدن اعتراض جهانی به انقلاب جهانی است.		6

تشیلات کارگران انترناسیونالیست - IWO | ★ جهان را کارگران تغییر خواهند داد!

تشکیلات کارگران انترناسیونالیست
internationalistworkers.com